

hodnutí se netýká vydobytí obecní dávky a že komentář nemohl počítati se zdejšími předpisy, o něž jest toto rozhodnutí opřeno. Jak tomu bylo před vydáním nařízení čis. 8/1928, netřeba řešiti.

Čís. 10793.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čis. 320 sb. z. a n.).

Nejde o hluboký rozvrat manželství, lze-li vzhledem k mladému věku a ke krátkému spoluzití manželů míti za to, že jde spíše o nedostatek životní zkušenosti a o nedostatečné vzájemné porozumění pro práva a povinnosti manželské a pro manželské soužití.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, Rv II 458/30.)

Žalobě manželky proti manželi o rozluky manželství procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o rozlukový důvod § 13 písm. h), totiž o tak hluboký rozvrat manželský, že na manželích nelze spravedlivě požadovati, by setrvali v manželském společenství. Odvolací soud na základě podrobných úvah, opřených o celý materiál procesní, došel k přesvědčení, že nelze usuzovati, že mezi těmito mladými manžely již nastal takový hluboký rozvrat, který by odůvodňoval rozluky jejich manželství žádanou žalobkyní. Jde tu o mladé lidi (manžel narozen jest v roce 1901, manželka v roce 1905), kteří uzavřeli sňatek dne 20. listopadu 1926 a již dne 20. ledna 1929 podává manželka žalobu o rozluky v době, kdy je těhotnou a očekává narození dítěte. Mládí a krátké manželské soužití stran i skutečnost, že k rozmlškám a hádkám mezi nimi docházelo pro příčiny zcela malicherné (jídla, maska do bálu, ostříhané vlasy, odjezd manželky k rodičům), nasvědčují tomu, že jde tu spíše o nedostatek životní zkušenosti a o nedostatečné vzájemné porozumění pro práva a povinnosti manželské a pro manželské soužití, než o hluboký rozvrat, že při dobré vůli obou stran, které jsou nyní též rodiči manželského dítěte, lze zatím očekávati spokojené další soužití jejich a že není tu hlubokého rozvratu, v němž na manželích nelze spravedlivě požadovati, by setrvali v manželském společenství.

Čís. 10794.

Při exekuci na pohledávky z vkladních knížek určuje se příslušnost exekučního soudu ve smyslu § 18 čis. 4 ex. ř. místem, kde jest vkladní knížka.

Ustanovení § 117 exekučního zákona platného na Slovensku platí jen v oblasti práva slovenského a řídí se jím jen příslušnost soudů v této oblasti.

(Rozh. ze dne 18. května 1931, Nd II 41/31.)

Nejvyšší soud rozhodl na oznámení okresního soudu v Přerově záporný spor mezi tímto soudem a okresním, pokud se týče krajským soudem v Prešově o příslušnost k rozhodnutí o exekučním návrhu záložny, vymáhající věřitelky, proti firmě Z., povinné straně, v ten rozum, že příslušným jest okresní soud v Prešově.

D ů v o d y:

Okresní soud v Přerově povolil podle konkursních spisů krajského soudu v Prešově, správně podle zápisu konkursního komisaře v seznamu přihlášek (§ 61 konk. ř.), vymáhající věřitelce proti povinné straně exekuci zabavením pohledávek, pokládaje se za soud exekuční a za příslušný k povolení exekuce podle § 4 poslední odstavec ex. ř., ježto měl konkursní spisy po ruce. Po té učinila vymáhající věřitelka proti povinné straně podle téhož exekučního titulu a k vydobytí téže vykonatelné pohledávky u okresního soudu v Přerově nový návrh exekuční, a to na zabavení kauční knížky, vydané bankou Č. a složené u okresního lesního úřadu v Prešově. Tento návrh postoupil okresní soud v Přerově okresnímu soudu v Prešově jako příslušnému soudu; okresní soud v Prešově však vrátil návrh okresnímu soudu v Přerově, poněvadž prý tento jest k povolení exekuce příslušný podle § 117 ex. zák. jako soud, který povolil základní exekuci. Také krajský soud v Prešově, jemuž okresní soud v Přerově pak návrh zaslal, jej vrátil, poukazuje na zákon čís. 130 z r. 1930 sb. z. a n. Okresní soud v Přerově a krajský soud v Prešově právem neuznaly svou příslušnost. Okresní soud v Přerově byl by podle § 4 poslední odstavec ex. ř. příslušný povoliti žádanou exekuci, kdyby byl soudem exekučním. Při exekuci na pohledávky z vkladních knížek (§ 296 ex. ř.) určuje se příslušnost exekučního soudu podle § 18 čís. 4 ex. ř., tedy místem, kde jest vkladní knížka, poněvadž podle § 296 ex. ř. se zabavení takových pohledávek vykoná zabavením knížky podle předpisů o exekuci na hmotné věci movité (§ 253 a násl. ex. ř.). Ježto vkladní knížka není v obvodu okresního soudu v Přerově, není tento soud soudem exekučním. Názor okresního soudu v Prešově, že okresní soud v Přerově jest příslušný podle § 117 ex. zák. (čl. LX z r. 1881), jest mylný. Ustanovení § 117 ex. zák. platí jen v oblasti práva slovenského a řídí se tedy jím jen příslušnost soudů v této oblasti. Pro okresní soud v Přerově platí předpisy exekučního řádu a v tomto není předpisu, podle něhož by okresní soud v Přerově mohl býti pokládán za příslušný povoliti žádanou exekuci proto, že povolil exekuci dřívější. Tento soud musel svou příslušnost k povolení nové exekuce zkoumati samostatně a nezávisle na dřívější exekuci. Příslušným však není ani krajský soud v Prešově. Podle ustanovení § 141 konk. ř. slov. přichází tu v počet

jako exekuční titul výtah z likvidačního protokolu, vyhotovený konkursním komisařem. Exekuci na základě této listiny nepovoluje podle posledního odstavce § 2 ex. ř. (čl. LX z r. 1881) ve znění čl. VII prvý odstavec č. 1 zák. č. 130/1930 sb. z. a n. soud, který ji vydal, nýbrž okresní soud, kterému náleží exekuci vykonati (exekuční soud). Podle čl. VI. § 47 zák. č. 23 z r. 1928 sb. z. a n. se také v oblasti slovenského práva pohledávky z vkladních knížek zabavují zabavením vkladní knížky podle předpisů o zabavení hmotných věcí movitých. Poněvadž vkladní knížka jest v obvodu okresního soudu v Prešově, náleží tomuto vykonati exekuci (§ 18 ex. zák.) a proto jest on také příslušný, tuto exekuci povolit.

Čís. 10795.

Rozhraničení mezi koupí a smlouvou o dílo nemělo býti ponecháno jen okolnosti, kdo dodá látku, nýbrž přenecháno vědě a praxi. Smlouva kupní jest tu, jde-li o přenechání určité věci za pevnou cenu, smlouva o dílo, jde-li o zhotovení díla osobně nebo za osobní zodpovědnosti. V onom případě jest podle úmyslu stran hlavní věcí získání věci obecné hodnoty, třebaš byly vymíněny určité její vlastnosti, v tomto případě jest hlavní způsob provedení podle individuální potřeby. V onom případě jest výsledkem a předmětem plnění výrobek obecné směnné hodnoty, v tomto případě výrobek podle individuální potřeby, při čemž se neklade tolik váhy na obecnou směnnou hodnotu. Pro rozhraničení obou druhů smluv nezáleží na tom, zda předmětem dodávky jsou věci zastupitelné. Objednávka plakátů pro individuální potřeby podniku jest smlouvou o dílo.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 149/31.)

Žalovaná firma objednala od žalující firmy reklamní plakáty. Ježto žalovaná odepřela placení, žalovala ji žalobkyně o zaplacení smluvené úplaty. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, vzav za zjištěno, že žalující strana ve smyslu čl. 354 obch. zák. vykonala volbu, žádajíc splnění smlouvy, žalovaná odepřela placení a žalující jest ochotna, jakmile obdrží příkaz žalované firmy k tisku plakátů, tyto vytištěné dle objednávky žalované strany dodati. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Odůvodněné jest odvolání, pokud uplatňuje nesprávné právní posouzení věci a z toho vyplývající vadnost řízení. Napadený rozsudek pohlíží na smlouvu, o níž tu jde, jako na smlouvu dodací podle čl. 338 obch. zák. a používá na ni podle téhož zákonného předpisu ustanovení obch. zák. o koupí, zejména ustanovení čl. 354. Smlouva podle čl. 338 obch. zák. jest tu, jsou-li předmětem dodávky věci zastupitelné. Za ně nelze považovati plakáty, o něž tu jde. Neboť, jak vysvítá z povahy věci, nebyly určeny jen podle určitých druhových značek, nýbrž měly míti určité individuální vlastnosti, byly určeny pro žalovanou stranu jako reklama pro